

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΚΛΗΡΗΣ

Ἐγὼ εἶμι' ἓνα τέλος, μιὰ μαύρη τελεία.
Στὰ σπλάχνα μου ἡ θεία
γεννήτρα φωτιά
ποτὲ δὲ θ' ἀνάφη,
κι' ὁ τάφος μου μύριους νεκροὺς θὲ νὰ θάφη.

Στὶς φλέβες μου τρέχουν λαχτάρες αἰώνων,
ἀμέτρητων πόνων
ἐγὼ εἶμι' ὁ λυγμός·
χαρὲς, ποὺ φεγγίζουν
ἐντός μου, μυριάδες χαρὲς καθρεφτίζουν.

Στὴ σκέψη μου ἀβάστακτη κούραση ἀρῆκαν
γενιές ποὺ διαβῆκαν.
Τὸ σῶμα μου ἀνθός
ἔπο χίλια κλωνάρια,
καὶ φλόγα ἠδονῆς ἀπὸ μύρια κλινάρια.

Τὸν ἕλιγγο νοιώθω σὰν πίσω κοιτάξω.
Λαχνός μου ν' ἀράξω
χιλιάδων γενιῶν
τὸ μαῦρο κοπάδι
σὲ κάποιου γιαλοῦ τὸ γαλήνιο σκοτάδι.

Ἐγὼ εἶμαι τὸ τέλος μακρουᾶς λιτανείας,
σταθμός δημιουργίας,
τοῦ Χάρου ἢ ἐκλεχτή.
Μιὰ ὀλάκαιρη φύση
γιὰ μένα εἶχε ζήση, μαζί μου θὰ σβύση.